

LBRIS

We know
books

**SANTA
MONTEFIORE**

**Umbre în
lumina lunii**

Traducere din limba engleză și note
RALUCA CONȚIU

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Shadows in the Moonlight
Santa Montefiore
Copyright © 2024 Montefiore Ltd

Umbre în lumina lunii
Santa Montefiore

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTEFIORE, SANTA
Umbre în lumina lunii / Santa Montefiore;
trad. din lb. engleză: Raluca Conțiu. –
București: Litera, 2025
978-630-355-000-8
I, Conțiu, Raluca (trad.)
821.111

Scumpei mele prietene Pippa Clark, cu dragoste

In memoriam
Surorii mele, Tara, care îmi va fi mereu în inimă.
Până când ne vom revedea

nu o făcuseră și, cumva, ea înțelegea că nu aveau să o găsească niciodată. Că nu era posibil. Acesta era locul *ei* și era destul de singură.

Inspiră adânc și savură mirosul de loc de la țară. Briza blândă îi mângâie părul și un greiere prietenos țărâi în iarba înaltă. Cerul serii era de un albastru apos și pe suprafața lui pluteau ghemotoace de nori albi, cu margini roz. Pescărușii care zburau dedesubtul lor erau tot roz, și Pixie știa că are timp – *întotdeauna* avea timp – să se joace în acest loc încântător, pentru că *era* un loc încântător pentru un copil care nu cunoștea decât orașul. Care cunoscuse iarba și florile numai din parc și din peticul neîngrijit de verdeață din spatele casei.

Pentru Pixie, pajiștea reprezenta o scăpare binevenită dintr-o situație neplăcută. Era prea tânără pentru a ști ce era *de fapt*. Își imagina că vizita raiul. Dar știa să nu întrebe. În mod instinctiv, înțelegea că trebuia să rămână un secret, că, dacă le spunea părinților ei, pur și simplu nu aveau să o creadă. Ar fi putut-o chiar acuza de minciună. Însă, într-o bună zi, avea să învețe despre ce este vorba și să controleze experiența. Avea să înțeleagă ce dar special era să își poată ieși din trup și să străpungă vălul. Și într-o zi avea să îi dea un nume. Un nume bun. Un nume care definea cu exactitate ce se întâmpla: *alunecarea prin timp*.

Neștiind ce îi rezerva viitorul, Pixie se juca în raiul ei personal, alergând după fluturi și observând albinele care culegeau polenul margaretelor și al scaieților. Nu știa că, de fapt, nu parcursese nici o distanță, că era în același loc, doar că într-un timp diferit. Un timp cu mult înainte de nașterea ei. Cu mult înainte de construcția casei lor. Cu mult înainte de nașterea bunicilor ei.

Nu știa unde era și ce avea să urmeze. Lucrurile erau ne-complicate și binecuvântate și absolut lipsite de orice primejdie.

Deocamdată.

CAPITOLUL 1

Cornwall, 2013

Ceața se lăsase peste pământ ca un burete, sugrumând lumina și saturând câmpurile și dealurile cu burniță. Aerul plin de umiditate părea mai rece. Oile se îngrămădeau printre stânci, încercând să se încălzească, înfrigate în ciuda cojoacelor lor blănoase; iepurele de câmp se răzgândi și se ascunse din nou în vizuina sa. Copacii tremurau, dezgoliți de frunzele verii, cu ramurile rășchirate în întuneric, și numai pescărușii îndrăzneau să zboare în vânt, țipetele lor stranii părând lamentările unor marinari de mult înecați. Refluxul lăsase estuarul plin de creaturi nefericite, care se zbăteau să supraviețuiască în băltoacele prea puțin adânci, și nisipul umed, și totul părea mohorât și neospitalier.

Nu era o zi potrivită pentru a fi pe drum, dar Bruce și Olivia Talwyn erau hotărâți să se instaleze în noua lor casă din Cornwall înainte de Crăciun. Bruce era la volanul Range Roverului lor negru, strălucitor, atent la indicațiile sistemului de navigație și conducând încet, din cauza ceții. Părul lui roșcat zbârlit, ochii căprui și fața lată, frumoasă revelau rămășițele unui șarm elegant, dar o oarecare sfârșeală îi atenuase strălucirea

și îi furase poleiala, cam cum se întâmplă cu o piersică uitată prea mult în bolul cu fructe; arăta pur și simplu obosit. Pe de altă parte, Olivia, blondă și drăguță, cu ochi albaștri, plini de vivacitate, și o gură generoasă, părea plină de energie. Nu avea de gând să lase să se vadă cât de anxioasă era, pentru că își pusese toate speranțele în această nouă aventură.

– Nu-i așa că e minunat? întrebă ea pentru a mia oară, întorcându-se pentru a le zâmbi celor doi copii, în timp ce sistemul de navigație le spunea că mai aveau doar zece minute până la destinație.

Cei doi copii o ignorară. Zach, care avea 15 ani, se uita la un film pe iPadul său. Avea părul castaniu și ochi căprui inteligenți și o mână de pistru pe nasul încă micuț și băiețesc. Sora lui mai mică, Tabitha, care semăna cu mama ei, cu părul blond lung și cărlionțat și ochi albaștri, visători, se uita pe geam, imaginația ei de 13 ani fiind stârnită de frumusețea dezolantă a peisajului de țară. Într-adevăr, aprindea ceva înăuntrul ei; o mică scânteie de creativitate, alimentată de sentimentul de uimire pe care încă nu îl depășise. Bruce blestema vremea, Olivia încerca să rămână optimistă, Zach era absorbit în lumea fantastică a lui George R.R. Martin, dar Tabitha vedea coliere de perle în gardurile vii și diamante sclipitoare în iarbă, iar entuziasmul ei era tot mai mare pe măsură ce șoseaua plină de serpentine devenea tot mai îngustă și ceața mai întunecată, pentru că locul acesta era la galaxii depărtate de străzile luminoase, metalice din Notting Hill și avea ascuns în el promisiuni pline de încântare.

Noua lor casă, moșia St Sidwell, era poziționată la capătul unei alei lungi străjuite de platani bătrâni. Era o vilă elisabetană din piatră gri, construită în formă de E, cu trei frontoane în stil olandez și coșuri de fum înalte în patru colțuri. Proporțiile aveau o armonie plăcută, iar frontoanele sculptate flamboaiant aduceau o notă jucăușă, însă ceva de la nivelul ferestrelor contracara aparentul său aer de frivolitate. Ferestrele păreau

să se uite înspre lume cu ranchiună, ca ochii cuiva care nu doarește să fie deranjat. Sau, mai exact, ca ochii cuiva care *obiectează* puternic față de orice deranj.

Desigur, ceața nu ajută prea mult. Dădea impresia că clădirea venea din trecut, ca o stafie – un galion fantomatic ce bântuie mările și colorează poveștile pescarilor locali, care sperie turiștii cu povești supranaturale la o halbă de bere în cârciumă. Olivia își dori să fi fost soare, astfel încât cei doi copii să poată vedea mărimea și splendoarea grădinilor. Fuseseră fermecătoare, deși neîngrijite, atunci când le văzuse ea prima dată, în primăvară. Era acolo o grădină de zarzavat, închisă între ziduri, cotropită acum de buruieni, dar plină de potențial; două sere victoriene impresionante, care, curățate cum trebuie, aveau să fie ca noi; o livadă plină cu meri și peri și pajiști fără sfârșit, pe care Bruce avea să le tundă entuziast cu tractorul. Era nevoie de multă muncă, fiind evident că ruda îndepărtată a lui Bruce, care îi lăsase moștenire această proprietate, rămăsese atât fără bani, cât și fără entuziasm, lăsând totul la mila naturii. În această zi mohorâtă, nu arăta deloc fermecător, doar ostil, și Olivia se întrebă dacă făcuse bine vânzându-și casa din Londra și mutându-se aici atât de grăbită. Moșia St Sidwell era într-o stare teribilă de degradare și era mijlocul iernii. Le ce se gândiseră?

Îi aruncă o privire soțului ei, al cărui maxilar era rigid, ca și cum și el și-ar fi dorit să nu se fi grăbit, și își reaminti de ce renunțaseră, de fapt, la viața de la oraș atât de repede, pentru a se stabili undeva la țară, la dracu'-n praznic. Sănătatea lui Bruce depindea de acest lucru; era atât de simplu. Profitaseră de oportunitate atunci când aceasta li se arătase, într-un mod atât de neașteptat, ca niște alpiniști desperați după o frânghie, deși nu prea știau ce aveau să găsească la celălalt capăt al frânghiei. Bruce avea nevoie de liniște în urma căderii nervoase cauzate de stresul acumulat ca broker la Bursă – o slujbă la care Olivia îl convinsese, în sfârșit, să renunțe – și avea nevoie de o profesie cu totul nouă. Dulcea promisiune a unei vieți de fermier în regiunea Cornwall

părase să apară tocmai când aveau mai mare nevoie de așa ceva. Bruce nu știa nimic despre munca de fermier, dar cât de greu putea fi?

Bruce opri Range Roverul în fața pridvorului sprijinit de stâlpi. Ușa cea mare se deschise și în pragul ei apăru o femeie căruntă, voinică, îmbrăcată cu o rochie neagră lungă, cu un șal cu ciucuri viu colorați, urmată de un tânăr solid cu păr șaten și obrazul nebarbierit, care purta un jerseu pescăresc albastru-închis și bocanci grei, cu șireturi. Olivia și Bruce îi cunoscuseră deja pe Elsa Tregoning și pe fiul ei, Tom, atunci când vizitaseră prima dată locul, în primăvară, și li se păruseră a fi oameni liniștiți, decenti. Elsa muncise pentru fostul proprietar, doamna Delaware, pentru mai mult de cincizeci de ani, și abia aștepta să se pensioneze. Olivia încercase să găsească o înlocuitoare, dar nimeni nu răspunsese anunțului de angajare, deși fusese pus în vitrina agenției locale pentru mai mult de șapte luni. Nu își imaginase că era atât de dificil să găsești personal la țară. Tom îngrijea ferma, așa cum făcuse tatăl său înaintea lui, și se ocupa de micile treburi necesare pe lângă casă, ca de exemplu tăiatul lemnelor sau desfundatul țevelor. Părase ușurat când Bruce îi spusese că nu intenționa să îl înlocuiască și oarecum uimit că acesta adăugase că avea de gând să se ocupe el însuși de fermă, dacă Tom avea răbdarea să îl învețe. Olivia citise mintea bărbatului – în blugi, pantofi sport și un blazer scump, Bruce nu părea să fie tipul de om ușor modelabil într-un lucrător al pământului.

Din fericire, Elsa fusese de acord să rămână până după instalarea familiei.

– Cred că așa este cel mai bine. Casa aceasta veche are nevoie de timp pentru a se obișnui cu voi, spusese ea cu accentul ei târăgănat de Cornwall, cu un zâmbet atotștiutor în colțul gurii. Poate fi puțin irascibilă cu nou-veniții.

Oliviei i se părase că spune un lucru ciudat, implicând că locuința avea sentimente, ca o persoană. O considerase pe Elsa excentrică și se mulțumise să reia anunțul de angajare într-o

zonă mai largă. Acum însă, când Elsa și fiul ei coborau treptele pentru a-i ajuta cu bagajele, Olivia se simțea recunoscătoare, pentru că nu și-ar fi dorit să ajungă într-o casă goală.

Olivia fu încântată să găsească un foc generos în hol. Flăcările dansau viguroase peste buștenii imenși, care trosneau și ardeau și aruncau fumul în aer. Olivia angajase o companie locală să facă strictul necesar, deoarece structura clădirii era frumoasă, iar camerele aveau toate cămine mari de marmură, mobilă antică de lemn și tablouri cu rame aurite. Tapiserii decolorate atârnav pe pereți și covoare jerpelite acopereau podelele din lemn, dar Bruce și Olivia nu aveau bani pentru a face prea multe dincolo de cele câteva camere mici pe care aveau să le folosească. În timp, intenționau să înlocuiască instalațiile electrice și de apă din întreaga casă, deoarece nu se făcuse nimic din epoca victoriană, dar asta avea să îi coste o mică avere. Deocamdată, important era să locuiască în ea înainte de a decide ce era de făcut. În ciuda faptului că era captivă în trecut, era o casă de vis și, în timp ce copiii alergau să își găsească dormitoare, Olivia renunță la anxietate și oftă ușurată; fusese un drum lung, dar ajunseseră.

Bruce o prinse de mână.

– Este bine, nu? întrebă el, căutând din ochi validarea, pentru că, deși decizia de a se muta fusese mutuală, știa că motivația din spate era legată de sănătatea lui.

– E perfect, răspunse ea, zâmbindu-i liniștitor. S-ar putea să am nevoie de încă un pulover, totuși, adăugă, înfiorându-se.

În ciuda focului, casa părea rece.

Olivia își plimbă privirea prin hol și se gândi la proprietara anterioară a vilei, acea rudă misterioasă a lui Bruce, care îi lăsase totul moștenire prin testament. Bruce nu auzise niciodată de ea și aceasta nu lăsase prea multe explicații, spunând doar că el era cea mai apropiată rudă a ei în viață. Nu le luase mult să afle că Delaware era numele ei după căsătorie și că numele de fată fusese Pengower. În primăvară, Elsa le spusese că familia

Pengower construisese casa pe timpul reginei Elisabeta I și locuise acolo, fără întrerupere, pentru aproape 200 de ani. Bruce făcuse niște cercetări și descoperise că în arborele lui genealogic nu exista nici un Delaware sau Pengower, dar ce conta? Doamna Delaware îi lăsase lui moșia St Sidwell, și ce drăguț din partea ei!

Casa era mult prea mare pentru ei patru, se gândi Olivia în timp ce intra în marea sufragerie cu tavanul înalt, casetat, și ferestrele înalte, cu menouri. Se întrebă cum trăise doamna Delaware aici singură atât de mult timp. Cu siguranță nu era o casă pentru o persoană, ci pentru o familie numeroasă, cu personal angajat. Olivia nu ar fi ales să trăiască într-un asemenea conac, dar, când venise prima dată în vizită, într-o zi senină de vară, cu nouă luni în urmă, se îndrăgostise de casă, care era magnifică, fără îndoială, și de ideea vieții liniștite și împlinite pe care o promitea. Era tocmai locul în care bietul Bruce își putea reconstrui viața și unde Olivia putea avea un studio potrivit pentru a picta. Își alesese un salonaș drăguț care dădea înspre grădina închisă. Nu mai avea să ilustreze cărți pe masa din bucătărie, deranjată de copii și de clopoțelul care suna constant, anunțând livrările de pe Amazon ale tuturor. Avea să fie minunat.

Era inspirată, de asemenea, de gândul de a locui aproape de mare, care era la numai câțiva kilometri de casă. Cum era să se poată plimba oricând pe plajă? Să umble cu picioarele goale prin nisip oricând ar fi avut chef? Să se întindă pe spate sub razele soarelui, ascultând murmurul liniștit al valurilor? Se uită prin ochiurile mici, dreptunghiulare ale ferestrei în grădină, care era încă ascunsă de ceață și de căderea întunericului, și încercă să își imagineze. Totul avea să fie minunat odată cu ieșirea soarelui, își spuse ea cu fermitate.

Se îndepărtă de fereastră și se simți deodată intimidată de dimensiunea camerei. Nu era obișnuită cu atât de mult spațiu. Nu știa ce să facă cu el. Era copleșită și, timp de o secundă îngrozitoare, se îndoii că putea face față. Desigur, fusese un adevărat

act de credință să lase în urmă casa și prietenii și tot ce era familiar, dar trebuiseră să cadă amândoi de acord că sănătatea lui Bruce era o prioritate. Fără asta, Bruce nu avea nimic. Fără asta, ei nu aveau nimic. În plus, copiii aveau să înflorească în aerul curat, cu toată libertatea aferentă. Avea să fie bine pentru fiecare dintre ei. Avea să fie cea mai bună decizie luată de ei vreodată – *cea mai bună*, era sigură de acest lucru.

Tocmai în acel moment simți o împunsătură în inimă, în timp ce un gând negru veni să îi spulbere tot optimismul. Se văzu în bucătăria ei confortabilă din Londra, cu o cană de ceai alături și cu muzica auzindu-se în surdină. Cât de cald și de intim se simțea în cămăruța aceea mică, dar familiară! Dădu imaginea laoparte din minte. Nu, avea să fie minunat, se asigură ea din nou pentru a mia oară – un nou început, o nouă aventură și, odată ce se instalau, conacul St Sidwell avea să li se pară la fel de confortabil precum în casa lor din Londra.

Își încrucișă brațele și fu scuturată de un fior. Pur și simplu, trebuia să își mai ia un pulover sau două.

Transformarea conacului într-o casă avea să fie o provocare, dar erau anumite schimbări pe care le făcuseră pentru ca locuința să pară mai puțin cavernoasă. Hotărâseră să nu folosească deloc podul, pentru că nu aveau nevoie de cele șase dormitoare mici ale servitorilor, când etajul de dedesubt avea deja zece dormitoare mari. Olivia închisese, așadar, scara îngustă cu o ușă. Podul avea să rămână neatins, cu podelele sale de lemn, pereții albi simpli și paturile din fier.

– Nu sunt convinsă că această casă va fi bucuroasă de această schimbare, spuse Elsa când văzuse modificările.

Olivia o asigurase că avea să se obișnuiască. Elsa nu păruse convinsă. Își încrucișase brațele și mijise ochii verzi ca marea, clătănând din cap neconvinsă, dar obiectiile ei nu merseseră mai departe de atât.

Nimănui nu îi plăcea schimbarea, Olivia înțelegea acest lucru. Cu toate acestea, nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna.

Așa era natura lumii. Conacul St Sidwell avea să se obișnuiască – și la fel și Elsa Tregoning.

Prima noapte fu una ciudată pentru toți. Bruce și Olivia aleseseră cel mai mare dormitor pentru ei înșiși. Era orientat către sud și dădea înspre pajiște și lac. Înăuntru se aflau un pat vechi, cu baldachin, un dulap și o comodă robuste și o măsuță elegantă de toaletă, toate făcute din lemn de nuc. Ferestre mari, în stil Tudor, cu menouri dreptunghiulare mici, dominau unul din pereți, iar între ele, în panourile lambrisate, fuseseră instalate scaune fermecătoare. Olivia decorase dormitorul după gustul ei – tapet floral Bennison și draperii, un covor din iarbă-de-mare și lenjerie de pat White Company, dar încă i se părea ciudat de straniu, ca și cum ar fi fost supravegheată, ca și cum casa ar fi avut ochi ce o priveau cu reproș. Ceața se întindea aproape de pământ și, pe măsură ce întunericul se instala peste grădini, nu se mai putea vedea nimic în afară de bezna impenetrabilă, prin care strălucea din când în când luna. De undeva din întuneric, lacul lucea ca și cum ar fi fost din onix. Vântul fluiera în apropierea zidurilor și printre ramurile platanilor, iar bătrâna casă scârțâia și trosnea ca un moșneag posomorât care obiecta la sosirea orășenilor. Olivia stătea întinsă în pat, trează, cu urechile atente la fiecare sunet nefamiliar. Îi era dor de zarva estompată a traficului și de luminile portocalii liniștitoare care intrau printre draperiile dormitorului ei din Notting Hill. Aici, întunericul era absolut, ca și cum ar fi fost înghițită de burta unei balene. Se lipi de spatele cald al lui Bruce și se simți mai bine când el îi luă mâna și i-o duse la piept. El adormi în câteva momente și, pentru prima dată în viață, ea fu recunoscătoare pentru sforăitul lui, pentru că o făcea să îi fie mai puțin teamă. Spera ca ambii copii să fi adormit și să nu stea treji ca ea, simțind că nu ar fi trebuit să fie acolo.

*

Zach nu voia să recunoască faptul că se simțea înspăimântat. Avea 15 ani și fusese la o școală cu internat încă de când avea opt ani. Cu toate acestea, gemetele vântului sunau ca plânsul unei persoane, iar podelele care scârțâiau se auzeau ca niște pași înaintând pe coridor, înspre dormitorul lor. Aproape că se aștepta să vadă ușa deschizându-se în orice moment, lăsând să intre vreun Wildling sau vreun White Walker¹, cu toporul în mână. Patul cu baldachin i se părea înfiorător. De fapt, întreaga casă era ca dintr-un film de groază. Părinții lui trebuie să fi fost nebuni de hotărâseră să se mute aici, în această regiune izolată, unde nu cunoșteau pe nimeni. Ar fi preferat să rămână în Londra. Cel puțin acolo aveau vecini drăguți și iluminat public. Clipi în întuneric și încercă să își țină imaginația în frâu. În cele din urmă, pentru a-și domoli frica, își puse căștile și ascultă muzica lui preferată, până când, în cele din urmă, căzu într-un somn deloc odihnitor.

Tabitha, pe de altă parte, nu era speriată deloc. Din contră, stătea cu picioarele încrucișate pe unul din fotoliile de la ferastră, uitându-se la stratul tot mai subțire de nori, până când razele lunii începură să lumineze cerul ca niște îngeri zburând lent. Prin menourile mici, se uită transfigurată la lumea încântătoare care i se dezvăluia puțin câte puțin. Copacii, doar niște siluete acum, își mișcau ramurile delicate, și Tabitha își imagină că reveneau la viață, ca niște uriași care se adunau în grădina la miezul nopții. Poate că îi făceau ei semne, urându-i bun-venit în noua sa casă, recunoscând că era specială, pentru că îi putea vedea așa cum erau ei cu adevărat.

Tabitha era deja încântată de acest loc. Îi plăceau patul ei cu baldachin, cu draperiile sale groase din catifea, lambriurile de lemn și fotoliile de la ferestre și pecetea istoriei care se simțea pe coridoarele vechi, pereții denivelați și podelele care scârțâiau. Spera să poată vedea o fantomă, pentru că era sigură că o casă

¹ Personaje din universul fantastic al lui George R.R. Martin (n.red.)